

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ဘိဇ္ဇာချစ်သူ

အခန်း(၁)

ဆိုင်ကယ်တွေ စက်ဘီးတွေ အရမ်းရှုပ်၊ အရမ်းကျပ်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်လာ သော်လည်း အလုံးစုံတော့ ရှင်းမသွားသေးပါ။ ပန်သ ည် မန္တလေးမြို့ထဲမှာ ကားမောင်းရတာကို တော်တော်စိတ်မရှည်။ ဒါဆို ရန်ကုန်မှာ ကျတော့ရော စိတ်ရှည်သလားဆိုတော့လည်း ရန်ကုန်က တော့ ရူးပြီး ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်သွားအောင် ကားကျပ်သော နေ ရာမျိုး၊ မန္တလေးကျတော့လည်း ဗီယက်နမ် အလားတူလာတော့မည့် နေ ရာမျိုး မျက်စိထဲတွင် (မောင်းကျင့်မရှိတာမို့လားမသိ) အတော် မျက်စိရှုပ်သည် ဟု ခံစားရလေသည် ။

ဪ ... မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အထင်ကရမြို့တော်ကြီးတွေဆိုတော့လည်း ယာဉ်ပိတ်ဆိုတာတွေ ယာဉ်ကြောရှုပ်ထွေးတာတွေဟာ အဆန်းတော့မ ဟုတ်ချေ။ အခုတော့ မန္တလေးမြို့ကနေ မြို့ပြင်ကို တဖြည်းဖြည်း ထွက် ခွာ လာပြီလို့ မျက်လုံးထဲမှာ ဆိုင်ကယ်တွေက အတော်ရှင်း လာပြီ။ လန်းဆန်း လတ်ဆတ်သောလေကို အားရပါးရ ရှူရှိုက်လိုက်ရသဖြင့် ပြင်ဦးလွင်အထွက်လမ်းသို့ ရောက် လာပြီဆိုတာ စိတ်ကလည်း အလိုလို သိလိုက်ပါသည် ။

အောင်ပင်လယ်ကို ကျော်လွန်သည် နှင့် အော်ရစ်ရှားပင်များ သည် လမ်းဘေးနှစ်ဖက်စလုံး ထူထပ်စွာ သိပ်သည်းစွာ အုပ်မိုးထားမှုကြောင့် အပူရှိန်သည် လည်း အလိုအလျောက် နည်းပါးသွားတော့သည် ။ အောင်

ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကျော်တိုက်ခတ်သည့် လေသည် ပန်ရဲ့ ရင်ကို ခေတ္တငြိမ်းအေးစေသလို အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်လည်း ငြိမ်းအေးစေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခြင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သဘာဝရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများ ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကိုတော့ အနည်းနဲ့ အများ ပြောင်းလဲစေတာပဲလေ။ သူက ကားကိုဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းရင်း ခံတွင်းချဉ်လာသဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ မှုတ်ထုတ်လိုက်လျှင် အဲဒီ စီးကရက်အခိုးအငွေ့တွေကြားမှာ မျက်နှာတစ်ခုက ဝေဝေဝါးဝါး ပေါ်လာသည်။ ။ သူက မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြွတ်လိုက်ကာ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ။ တော်စမ်းပါကွာ။ ချက်ချင်းပဲ သူ့အာရုံတွေကို လက်ရှိမှာ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ။

တောင်ခြေကိုကျော်ပြီး (၁၉)မိုင်တိုင်ရောက်လျှင် မြေညီညာသော တောင်ကြောပြန့်ကြီးကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြတ်ကျော်လိုက်သည်။ ။

ကားအနည်းငယ်ရှင်းနေသဖြင့် သူက ဆေးလိပ်ကိုပြာငြိမ်းပြီး ခွက်ထဲပြန်ထည့်ထားလိုက်ကာ ကားကို ခပ်သွက်သွက်မောင်းလာခဲ့သည်။ ။ (၂၁)မိုင် ရောက် လာပြီဆိုတော့ ပြင်ဦးလွင်ကို မြန်မြန် ရောက်ချင်လာပြီဖြစ်သည်။ ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ပန်ဟာ သူ့ရှေ့ကို ရောက်နေသာ Honda CRV ကားတစ်စီးကို ကျော်တက်ဖို့ ရာ လမ်းတောင်းလိုက်သည်။ ။

Honda CRV က သူ့ကို လမ်းမပေးချေ။ ရှေ့ကနေ ကိုးရိုးကားရားလာလုပ်နေသည်။ ။ လမ်းကလည်း တစ်ချက် တစ်ချက် ကျဉ်းသွားပြီး ခက်ခဲသောကြောင့် သူကလည်း ဇွတ်မတောင်းမိဘဲ အသာမှေးထားမိသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းကျယ်သွားပြီး ရှေ့က ဆယ်ဘီးကား၊ ဆယ့်နှစ်ဘီး

ကားကြီးတွေကိုတောင် မကျော်ဘဲ မှေးလိုက်နေသောအခါ သူက စိတ်မရှည်ချင် ဖြစ်လာသည်။ ဒီကားကြီးတွေ နောက်ကနေ အိပ် အိပ် လိုက်နေလို့ ကတော့ ဘယ်လိုလုပ် ခရီးရောက်တော့မလဲ။ သူက စိတ်မရှည်စွာ ဖြင့် ဟွန်းကို ဖိတီးလိုက်မိသည်။ သူ Pressure ပေးလွန်းလို့ လားတော့ မသိချေ။

ရှေ့က ကားသမားက ဆယ်ဘီးကားကြီးကို ကျော်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကြောက်ရဲ ကြောက်ရဲ လုပ်နေသဖြင့် လမ်းကကျဉ်းသွားသော အခါ ကွေ့လို့ မရနိုင်ပြန်တော့ချေ။ သူက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်မိသည် ဘယ်လိုများ ကားမောင်းနေပါလိမ့်။ မောင်းရော မောင်းတတ်ရဲ့ လား မသိပါချေ။ ဒီလိုပုံစံမျိုးဟာ ကျွမ်းကျင်သော ကားမောင်းသူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ သိသာစေပါသည်။

"ဟင်း ... ငါ့နှယ်နော်။ သူ လုပ်ပုံနဲ့ တော့ ဒီကားကြီးတွေကို ကျော်လို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

သူက လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ကာ ရှေ့ကားကို ရအောင်ကျော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် တောင်တက်လမ်းတွေ ဖြစ်နေသဖြင့် ကျော်ဖို့ ရာ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေချေ။ လိမ်ဖယ် လိမ်ဖယ်ဖြင့် နောက်ကသာ စိတ်မရှည်စွာ လိုက်နေရသည်။ စိတ်တို လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကားနံပါတ်ကိုတောင် အသေအချာ မှတ်မိထားလေသည်။ တောင်တက်လမ်းတွေကို ကျော်လွန်သွားသောအခါ မြေနည်းနည်းပြန့်သော နေရာအရောက်မှာ တော့ သူက အနားကို ဇွတ်ကပ်ပြီး မရမက လမ်းတောင်းလိုက်သည်။

လမ်းက ပေးပါသည်။ သို့သော် လွတ်လွတ်ကင်းကင်းလည်း မဟုတ်သောကြောင့် သူက အတင်းဖြတ်ကျော်တက်လိုက်ရာ တစ်ဖက်ကားမှာ

လူးသလိုဖြစ်သွားပြီးနောက် လမ်းဘေးသို့ ထိုးဆင်းသွားပြီးနောက် ဘရိတ်အုတ်သံ ကျီခနဲ သံကျယ်ကြောင့် သူက နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ CRV ကတော့ တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲ ရပ်သွားသည်။ ။ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သော်လည်း ကိုယ့်ပယောဂမကင်းသလို ခံစားရတာမို့ သူက ကားရပ်ကာ CRV ထံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ အနီးနားရောက်မှ မြင်လာရတာက CRV ကို မောင်းနှင်လာသူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တာကို သိလာရသည်။ ။ ရေဘူးဖွင့်ကာ ရေကိုအငမ်းမရ မော့သောက်နေသော တစ်ယောက်ရှိသည့် ကားနံဘေးနားသို့ သူက ရောက်သွားပြီး ကားမှန်ကို ခေါက်လိုက်သည်။ ။

ရေမော့သောက်နေသော မိန်းကလေးက ရပ်တန့်သွားပြီး သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လာသည်။ ။ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်း မျက်လုံးများက ထက်မြက်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် မထင်ရဘူးဟု သူက မှတ်ချက်ချမိသည်။ ။ တစ်ခဏအတွင်းမှာ ပဲ ကားအတွင်းသို့ သူ ဝေ့ဝဲကြည့်မိသလောက်ကတော့ တခြားအပိုလူလည်း မပါ။ ပါ။ ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးက မှန်ကို ချကာ သူ့ကိုကြည့်သည်။ ။ နောက် ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော သူ့ကားကိုကြည့်ကာ အခြေအနေတစ်ခုကို သဘောပေါက်သွားသလိုဖြင့် မျက်နှာကတော့ နည်းနည်းအရောင်ပြောင်းသွားသည်။ ။

"အဆင်ပြေရဲ့ လား"

သူမက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ။ ကြည့်သည် ဆိုတာကလည်း အကဲခတ်သလိုအကြည့်မျိုးမို့ သူ့သဘောပေါက်လေသည်။ ။ နက်ပြာရောင်ရင့်ရင့် ဖစ်တင်ရှုပ်အင်္ကျီကို လက်ခေါက်ဝတ်ထားပြီး မျက်မှန်အမည်းတပ်ထားသော သူ့ပုံစံကို သူမက လက်ခံသွားနိုင်လောက်သော အနေအထားဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြသည်။ ။

"ကားက ရတယ်နော်။ အိုခေ "

""

သူမက ယောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ ပြီးတော့မှ ပျာပျာသလဲလဲ အသံနှင့်.....

"အဲ ...ရ၊ မရ မသိသေးဘူး။ စက်နှိုးကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

သူမက စက်ကို ကမန်းကတန်း ကောက်နှိုးသည် ။ စက် ဝေါခနဲ နိုးသွားပါသည် ။ ဝင်းနှစ်နေသော လက်ချောင်းဖောင်းဖောင်းများက စင်တီရာတိုင်ကို သဘောကျသလို ပုတ်လိုက်တာကို သတိပြုမိလိုက်သေးသည် ။

"အိုခေ ... ရတယ်"

"ဒါဆို ခွင့်ပြုပါဦး။ take care"

သူ့အပြောကို သူမက ငေးကြည့်နေသည် ။ သူလှည့်အထွက်မှာ ပဲ သူ့နားထဲသို့ သူမ အသံက ကပျာကယာ တိုးဝင်လာပြန်သည် ။

"ဒီ ... ဒီမှာ ရှင့်"

သူက လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူမက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ

"ကျွန်မကို စောင့်ခေါ်သွားပေးပါလား"

"ဘယ်လို"

"ဟိုလေ ... ရှင်လည်း ပြင်ဦးလွင်ထိ သွားမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မကို စောင့်ခေါ်သွားပါလားလို့ "

"ဟင် ... ခင်ဗျားကားနဲ့ ခင်ဗျား မောင်းလာတာကို ကျွန်တော်က ဘာ

ကိစ္စ စောင့်ခေါ်ရမှာ လဲ"

"ဟို တစ်ခုခု ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပါ။ ကျွန်မ ဒီလမ်းကို တစ်ခါမှ လည်း မမောင်းဘူးလို့ "

မျက်လုံးဝိုင်းများ သည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းခံ ရာတွင် ပို၍ ဝိုင်း လာသည် ဟု ထင်မိသည် ။ သူမက စကားအရဆိုလျှင် ဒီလမ်းကို တစ်ခါမှ မမောင်းဘူးရုံမကဘဲ ကားကိုတောင် တစ်ခါမှ မမောင်းဘူးသလို ဖြစ်နေသည် ။

"ခင်ဗျာ ကားမောင်းတာရော ကျွမ်းကျင်ရဲ့ လား"

"ရှင် ... ဪ ... ကျွမ်းသလိုလိုပါပဲ"

သူက စိတ်ထဲက နှာခေါင်းရှုံ့မိသွားသည် ။ ခင်ဗျားမောင်းနေတာ ဟာ ကျွမ်းကျင်ဖို့ ဝေးစွာ သာမန်အဆင့်တောင်မရှိဘူးဟု ပြောပစ်ချင်စိတ်အား ထိန်းချုပ်ထားရလေသည် ။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သွားသတိရမိလျှင်တော့ သူ့ကိုယ်သူ ကျိန်ဆဲမိချင်သွားသည် ။

"ဘယ်လိုလဲဟင် ၊ ဖြစ်တယ်မှ လား"

"အင်း မောင်းကြည့် လာလေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဖြည်းဖြည်းမမောင်းတတ်ဘူး"

ပြောပြီးသွားမှ သူ မောင်းသလို မြန်မြန်လိုက်မောင်းပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ ကလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည် ။ အိုတော်ပြီကွာ သူမဟာ သူမဘယ်လိုပဲမောင်းမောင်း သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်။ ကားမောင်းလည်း မကျွမ်းကျင်သေးဘဲနှင့် ဒီလို ခရီးလမ်းကို တစ်ကိုယ်တော် လွင့်လာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် သက်ဆိုင်ရာမိဘတွေမှာ သာ စိတ်ပူစရာ

တာဝန်ရှိပေလိမ့်မည်။

သူက ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။ နောက်ကြည့်မှန်ကတစ်ဆင့် မြင်နေရတာကတော့ သူမကားပါလာတယ်ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည် ။ အံ့မယ် ... ရှေ့ကသွားရင်တော့ နောက်ကနေ ဖြောင့်ဖြောင့်လိုက်တတ်သလားတော့ မပြောတတ်။ သူ့ကားနောက်ကနေ CRV သည် အနည်းငယ်ပဲကွာလျက် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည် ။

(၆)ထပ်ကွေ့အကျော်က မြေပြန့်သွားပြီမို့ သူ့ကားက သွက်သွက်သွားလျှင် နောက်ကကားကလည်း သွက်သွက်ပါလာသည် ။ ပြင်ဦးလွင် အဝင်သို့ အရောက်မှာ တော့ သူက ဆယ်ဘီးကားကြီးတစ်စီးကို ဖြတ်ကျော်ရင်း နောက်ကကားကို မျက်ခြည်ဖြတ်လာခဲ့လေသည် ။

ကုန်ကားကြီးကို ကျော်တက်အပြီး နောက်မှာ တော့ သူမက CRV ကို ဆက်မတွေ့ရတော့ချေ။ သူက သွားမည့်နေရာသို့ ဦးတည်ပြီး ကားကို ဆက်မောင်းလာခဲ့သည် ။ အဲဒီနေရာကို တစ်ခါရောက်ဖူးပြီးသား ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့အတွက် သွားရေးလာရေးမှာ အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့ပါ။

* * *

အခန်း(၂)

အခက်အခဲဆိုတာ ကျွန်မဘော်ဒါဟု ပြောရလောက်အောင်ပင် ကျေးရဲ့ ဘဝ၌ အခက်အခဲတွေဟာ စဉ်ဆက်မပြတ်ရောက်လာတာမျိုး ငယ်ငယ်တုန်းတည်းက ကြုံခဲ့ရဖူးသည်။ ဖေဖေ အလုပ်အဆင်မပြေချိန်က အခက်အခဲကတစ်မျိုး အဆင်ပြေသွားပြီးတော့လည်း ဘဝအမောတွေပြေမယ် မကြံသေး ဖေဖေဆုံးသွားခဲ့သောအခါ အခက်အခဲကတစ်မျိုး။ ဒါပေမဲ့ ဖခင်မရှိတော့ခြင်းသာ ပြောစရာဖြစ်ပြီး ဖေဖေအရှိန်ကြောင့် ဖေဖေရှိစဉ်ကထက်တောင် လူမှုရေးဘက်မှာ တော့ ပြည့်စုံခဲ့ သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ကျေး အတွက်တော့ အရာရာတိုင်းဟာ ခက်ခဲဆဲ၊ ခက်ခဲမြဲလေ။ ကျေးအတွက်တော့ သင်ယူစရာတွေက အများကြီး။ သို့သော် ကျေးပျော်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကားမောင်းသင်ပြီး သိပ်ပြီးအကျွမ်းတလည် မဖြစ်သေးခင်မှာ ပဲ ရန်ကုန်မှာ ပြင်ဦးလွင်သို့ ကျေးတစ်ယောက်တည်း စွန့်စွန့်စားစား မောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမြန်လမ်းမှာတော့ တစ်ဖြောင့်တည်း မောင်းရသည် မို့ သိပ်ပြဿနာမရှိဘဲ မန္တလေးကနေ ပြင်ဦးလွင်သို့ တက်သောအချိန် မှာ တော့ အခက်အခဲဆိုတာ ရှိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လိမ်ဖယ် လိမ်ဖယ်ဖြင့် ပြင်ဦးလွင်ကိုတော့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ပါးစပ်ပါ ရွာရောက်သည် ဟူသော စကားကို လက်ကိုင်ထားလျက် ကျေးသည် ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီးဘဝက တစ်ခါသာရောက်ဖူးသော ပြင်ဦး

လွင်ကို သိသလိုလို၊ တတ်သလိုလို လုပ်မနေတော့ဘဲ မြို့အဝင်ဝ ရောက်
တာနှင့် ကိုယ်သွားမည့်နေရာကို အနီးပါးက ဆိုင်ကယ် Taxi သမား တစ်
ယောက်ထံ စုံစမ်းလိုက်သည်။ ။ ကျေး အကူအညီတောင်းခဲ့သော ကားကို
တော့ အမြီးတောင် မမြင်ရတော့။ အေးပေါ့လေ ... လူတွေဟာ ကိုယ့်
သောကနဲ့ ကိုယ်၊ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်ပေပဲ။ ခရီးသွားရင်း
အမှတ်တမဲ့တွေ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ဘယ်လိုမှ ဆက်လ
က် မပတ်သက်တာကိုပဲ သူရဲကောင်းဟု လေးစားရမလား။ ဒါမှ မဟုတ်
ငါကပဲ မလှတာကြောင့်များ လား။

အဲဒီလို တွေးမိလျှင် ကျေးက ပခုံးတွန့်ပြီး ပြုံးမိသွားသည်။ ။

"အိုး ... လှလိုက်တာ ပန်းတွေ ... ကြည့်စမ်း"

ပြင်ဦးလွင်တွင် လမ်းဘေးကပန်းတောင် လှနေသည်။ ။ ဆောင်းအ
ကုန် နွေအကူးကာလမို့ ပန်းတွေက ပိုပြီးဝေဆာစွာ ဖူးပွင့်နေသလား
တောင် ထင်ရသည်။ ။ ပြင်ဦးလွင်၏ Air Con ဖွင့်ထားသလို ရာသီဥတုနှင့်
ရှင်းသန့်လှပသော မြင်ကွင်းများ သည် ကျေးရဲ့ စိတ်ကို အလွန်တရာ
အေးချမ်းစေပါသည်။ ။ ကျေးက ငေးရင်း ငေးရင်း ကားကို ဖြည်းဖြည်း
မောင်းလာခဲ့သည်။ ။

"ဒီမှာ ရှင့် .. ကျေးဇူးပြု၍ ကျူးလစ်ပီဟိုတယ်ကို ဘယ်လမ်းကနေ
သွားရမလဲ"

"ဪ ... ဒီကနေ ကန်တော်ကြီးကို သွားတဲ့ လမ်းကနေသွား ရော
က်ခါနီးရင် သစ္စာနွယ်လမ်း ဆိုတာကိုတွေ့ရင် ကွေ့ လိုက်လေ၊
အဲဒီလမ်းထိပ်ကနေ နည်းနည်းသွားလိုက်ရင် ကျူးလစ်ပီဟိုတယ်ကို
ရောက်ရော"

"ဟုတ် သင့်ခံယူနော်"

ကျေးက ကားကိုဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ အင်မတန် ကားကျပ်ကာ လူနေထူထပ်သော၊ သဘာဝရှုခင်းရှုကွက်များ လုံးဝမရှိသော လူတွေရဲ့ ဘဝအမောတွေနဲ့ သာ ပင့်သက်ရှိက်နေရသော ရန်ကုန်နှင့် ဘာမှ မဆိုင်ဘဲ အင်မတန်အေးချမ်းလှပသည့် ပြင်ဦးလွင်သို့ တာဝန်ဖြင့် သွားရောက် ရမည်ဆိုတော့ ကျေးတကယ် ကျေနပ်ကာ ပျော်သွားခဲ့သည်။ ။

နယ်ရဲ့ အငွေအသက်ကို ကျေး ကြိုက်သည်။ ။ ကျေးငယ်ငယ်ကလည်း မုံရွာမှာ နေခဲ့ဖူးသောကြောင့် အစစအရာရာ ငြိမ်းချမ်းသက်သာသော နယ်သူနယ်သားတွေရဲ့ Life Style ကိုလည်း ကျေးက ကြိုက်ရပါသည်။ ။ ဒီမြို့လေးကတော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိတဲ့ မြို့ပေါင်းများစွာတည်းကမှ ပေါ်ပြူလာအဖြစ်ဆုံးနှင့် အသန်ရှင်းဆုံးမြို့ဟုလည်း မမှားပါ။ ရာသီဥတုအနေအထားက အားအသာဆုံး အနေအထားမှာ ရှိပြီး မြို့ရဲ့ တည်ဆောက်ပုံက ဘိုဆန်ကာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အငွေအသက်များကို ယခုထက်ထိ မြင်တွေ့နိုင်တာလည်း ထူးခြားမှုတစ်ခုပါပင်။

ကျေး သွားရောက်ရမည့် ကျူးလစ်ပီဟိုတယ်သို့ သွားရာလမ်းလေးမှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ထဲက ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ ဥရောပဆန်ဆန်အိမ်နှင့် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးမှာ နေပြောက်မထိုးနိုင်သော အရိပ်ရသစ်ပင်ကြီးများ ၊ လှပစွာဖူးပွင့်သော ဝန်းရောင်စုံများ စသဖြင့် ကျေးဟာ ခေါင်းတခါခါလည်တခါခါဖြင့် ငေးမဆုံးနိုင်အောင် ရှိရသည်။ ။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ကျေးဟာ ကျူးလစ်ပီဟိုတယ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ။ ကျူးလစ်ပီဟိုတယ်သည် လွန်ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်ခေတ်လောက်တည်းက ဟိုတယ်ဖြစ်ကာ ဟိုတယ် အနေနဲ့ တော့သိပ်အကြီးကြီး မဟုတ်လှ။ သို့သော် ခြံဝင်းကြီးကတော့ အကျယ်ကြီးဖြ

စ်သည် ။ ယခု နောက်ပိုင်း ပြင်ဦးလွင်ကို တော်တော်များများက အာရုံ ကျလာကြကာ အပန်းဖြေအနားယူသူတွေလည်း ပိုများ ပြားလာတာမို့ ကျူးလစ်ပ်ကို ဒီထက်မြင့်တင်ချင်သည် ။

ဒီအတွက် ကျူးလစ်ပ်ကို ပိုင်ဆိုင်သောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျေးကို တာဝန်ပေးလာခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

"ကျူးလစ်ပ်ဟိုတယ်က တို့ တွေ အမှတ်တမဲ့ ယူထားလိုက်တဲ့ ဟိုတယ်ပဲ ကျေးကျေး။ နောင်တစ်ခေတ်မှာ အလားလာကောင်းမယ်ထင်လို့ ယူထားပေမဲ့ အဲဒီဘက်ကိုလှည့်မကြည့်နိုင်ဘူး ...

ခုတော့ ပြင်ဦးလွင်က Hot ဖြစ် လာပြီဆိုတော့ ကျူးလစ်ပ်ကို ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ အောင်မြင်သော ဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ညည်း တာဝန်ယူနိုင်မလား"

အဲဒီမေးခွန်းအတွက် ကျေးက တစ်စက်လေးမှ တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ သွက်သွက်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည် ။ ဥက္ကဋ္ဌက ကျေးကို မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကြည့်ကာ "ဖြစ်ပါ့မလား" ဟု အသံတိတ်စကားကို ဆိုသည် ။

ဥက္ကဋ္ဌက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

"သည်းကို အခု မန်နေဂျာရာထူးနဲ့ လွှတ်လိုက်တာနော်၊ အလုပ်တစ်ခါမှ မလုပ်ဘူးတဲ့ အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် မိန့်ကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီဟိုတယ်မှာ အကြီးဆုံးရာထူးကို ပေးလိုက်တာ ...

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့ မထိုက်တန်သေးပါဘူးဆိုလည်း ရတယ်။ ညည်း စဉ်းစားလို့ ရသေးတယ်။ ညည်းအတွက် သိပ်တာဝန်ကြီးနေမယ် ဆိုရင် ပေါ့"

"တာဝန်တော့ ကြီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျေး ကြိုးစားကြည့်ချင်ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌ"

"အင်းပေါ့လေ စာတွေနဲ့ လက်တွေ့ဟာ ဘယ်လိုကွာလဲ ညည်းကွင်းဆင်းကြည့်ဦးပေါ့"

ဥက္ကဋ္ဌက ကျေး ရထားသော Hotel Management ဒီပလိုမာကို ရည်ညွှန်းကာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ကျေး သွားရမည့် ကျူးလစ်ကို အသွင်ဒီဇိုင်း ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ဖို့ ကြံစည်နေသလို ဘန်ဂလိုတွေလည်း ထပ်ဆောင်ဦးမှာ ဖြစ်သည်။ ။ ဥက္ကဋ္ဌသည် ကျူးလစ်ကို ပြင်ဦးလွင်၏ အထင်ကရ အောင်မြင်သော ဟိုတယ်တစ်ခု ဖြစ်လာစေဖို့ ဆန္ဒရှိပုံရပါသည်။ ။ အားလုံးပြီးစီးသွားလျှင် Royal Tulip Hotel အဖြစ် အမည်ပြောင်းမည် ဟု ပြောပြသည်။ ။

Tulip မှ သည် Royal Tulip ဖြစ်ဖို့ အရေး ကျေး အများကြီး ကြိုးစားရဦးမည်။ အဲဒီအတွက်လည်း ကျေးသည် မန်နေဂျာရာထူးအတွက် လှုပ်ရှားတက်ကြွလို့ နေသည်။ ။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နှင့် ဒီရာထူးကို ရခဲ့သည့်အတွက်လည်း လူငယ်ပီပီ ဂုဏ်ယူလက်မထောင်ချင်စိတ်လည်း ရှိသလို အဲဒီအပေါ်မှာ လည်း လွတ်ထွက်မသွားသော အသိနဲ့ သတိစိတ်က ရှိသေးသည်။ ။ ဖေ့ဖေ့ရဲ့ အရိပ်ကြောင့် ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ဘဲ ရလာခဲ့သည့် ဒီအလုပ်နှင့် ဒီတာဝန်အပေါ် ကျေးက အပြတ်အသတ် တာဝန်ကျေချင်ခဲ့ပါသည်။ ။

Tulip Hotel ရှေ့သို့ ရောက်သွားလျှင် ကျေးက ငေးမောသွားရသည်။ ။ Tulip သည် ကျယ်ဝန်းသော ခြံကျယ်ကြီးဖြစ်ကာ Hotel အဆောက်အအုံကတော့ အလယ်ကောင်ကုန်းမို့မို့ လေးပေါ်တွင် တည်ရှိပြီး ဥရောပပုံစံအဆောက်အအုံတစ်လုံး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျေး မြင်ဖူးထားသော တခြား

ဟိုတယ်တွေလို အပျံ့စားသားနားတာမျိုးတော့ ရှိမနေဘဲ ဟိုတယ်တစ်ခု
၏ အဆင့်အတန်း အင်္ဂါနှင့်တော့ ညီမျှသည်။ ပြင်ဦးလွင်မှာ ယခုနောက်
ပိုင်း ပေါ်ထွက်လာသည့် Hotel New တွေနဲ့ စာလျှင် ကျူးလစ်ပါသည်။ န
ည်းနည်းရိုးနေသည် ဟု ပြောလို့ ရသော်လည်း အဲဒါကိုက စွဲဆောင်မှုတ
စ်ခု တော့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဒါကို ဒီ Hotel ကို ကျေးက အောင်မြင်အောင် လုပ်ရမတဲ့။ ဥက္ကဋ္ဌတို့
ရဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းစုကြီးထဲက ပစ္စားဟိုတယ်လေးကို ကျေး ဘယ်လို
အောင်မြင်အောင် လုပ်ရမလဲ၊ ကျေးက ပခုံးပဲ တွန့်မိသည်။ အဲဒီနောက်
ဟိုတယ်ထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းမောင်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ။ ရီဆပ်ရှင်မှာ
ဆင်းပြီး ကျေးက အကျိုးအကြောင်းပြော နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် ကောင်
တာမှ အစ်မကြီးက ဝမ်းပန် တသာ နှုတ်ဆက်သည်။ ။

"ဟယ် ... အစ်မတို့ က မျှော်နေတာ။ ကျေးကျေးကျော်ကို မနေ့ကတ
ည်းက ရောက်မယ်ထင် နေတာလေ။ လမ်းခရီးမှာ ရော အဆင်ပြေရဲ့
လား။"

အဆင်မပြေတာလေးတွေ ရှိခဲ့ပေမယ့်လည်း ခုချိန်မှာ တော့
ဇာချဲ့မပြချင်တော့ပါ။ အဆင်ပြေပါတယ်ဟူ၍ သာ ပြောလိုက်ရတော့သ
ည်။ ။

"ကျေးအတွက် ပြင်ဦးလွင်က နည်းနည်းစိမ်းပါတယ်၊ အလုပ်ကလ
ည်း လေ့လာရင်းနဲ့ သင်ယူရဦးမှာ ပါ။ ကျေးကို ကူညီပေးပါဦးနော်"

"ဪ ... ကူညီရမှာ ပေါ့။ ဒီမှာ အားလုံးက မိသားစုလိုပါပဲ၊
သိပ်မကြာခင် အသားကျ သွားမှာ ပါ"

"ဟုတ် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မ ... ? "

"ဪ .. အစ်မနာမည်က ချိုသဲခင်ပါ။ ဒီမှာ တော့ အကြီးတန်းဝန်ထမ်းပေါ့။ အစ်မတာဝန်က ရီဆပ်ရှင်မှာ ပါပဲ။ House keeping ဘက်ကိုလည်း ကိုင်ပါတယ်...."

ညီမလေးက အစ်မနဲ့ အတူ နေရာမှာ လေ။ အစ်နဲ့ ကပ်ရပ်အခန်းမှာပေါ့။ လာ ... ညီမလေး၊ အစ်မလိုက်ပို့ပေးမယ်။ ပိစီရေ ... ဒီကအစ်မအိတ်တွေ ပစ္စည်းတွေသယ်ပေးမယ်ဟေ့"

Bell man ကလေးတွေက ရောက်လာကြပြီး ကျေးရဲ့ အထုပ်တွေကိုလှည်းနှင့် သယ်ဆောင်သွားကြသည် ။ ကျေးနဲ့ မချိုသဲက လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်လာခဲ့ကြပါသည် ။ ကျေးတို့ နေရမည့်နေရာက Hotel ရဲ့ အနောက်ဘက်က ခြံထောင့်နားမှာ ဖြစ်သည် ။ အခန်းလေးခန်းတွဲ ပုံစံဖြင့် တည်ဆောက်ထားပြီး အရှေ့မှာ ပန်းပင်များ စိုက်ပျိုးထားကာ အတော်လေး လှပချစ်စဖွယ် ကောင်းပေသည် ။

"ပန်းတွေက လှလိုက်တာနော်"

"အဟင်း ... ဒီတစ်မြို့လုံးကတော့ ပန်းတွေချည်းပဲ ကျေးကျေးရေ။ တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ လူတွေအတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာစရာပေါ့"

"မချိုသဲက ဒီဇာတိပဲလား"

"No ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ ညီမရဲ့ ။ အစ်မက မန္တလေးက။ ဒီမြို့ခံဆို ဒီမှာ အခန်းဘယ်ရမလဲ"

"အင်းနော်"

မချိုသဲက အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည် ။ အခန်းထဲရောက်လျှင် ပြတင်းပေါက်တွေကိုဖွင့်သည် ။ အလင်းရောင် ဝင်ရောက်လာသော အခန်းထဲတွင် လင်းချင်းပြီး မြင်ကွင်းက ပိုအသက်ဝင်သွား

သည်။ တစ်ယောက်တည်းနေရာမှာ ဖြစ်သော်လည်း အခန်းက အတော် အသင့် ကျယ်ဝန်းကာ နှစ်ယောက်အိပ်ခိုတင်ကိုပါ စီစဉ်ပေးထားသည်။ TV၊ စာရေးစားပွဲ၊ အဝတ်စီရို၊ ရေခဲသေတ္တာ စသဖြင့် တော်တော်လေး ပြည့်စုံပါသည်။

"ဒါ ကျေးကျေး နေရမယ့် အခန်းပဲ။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း အစ်မကို ပြောပါ။ ရန်ကုန်ကနေ အဝေးကြီးက လာခဲ့ရတာဆိုတော့ အစ်မကို ကိုယ့်အစ်မတစ်ယောက်လိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေနော် ညီမလေး။"

ကျေးကျေးက အဲဒီစကားကို အလှပဆုံး ပြုံးပြကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ကျေးကျေး နားချင်နား လိုက်လေ။ ခဏနေရင် နေ့လယ်စာစားဖို့ စီစဉ်ထားလိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မချို့သဲ"

"ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပွဲမျိုးလေးပေါ့၊ အဲဒီလိုမျိုးလေးလုပ်ဖို့ တော့ စဉ်းစားထားတယ်။ ကျေးကျေးရော ဘယ်လိုဆန္ဒရှိလဲ"

"ကောင်းပါတယ် မချို့သဲ၊ ကျေးလည်း အဲဒီလို စဉ်းစားထားတာပါ။ ညနေခြောက်နာရီလောက် လုပ်ကြတာပေါ့"

"အိုခေ ကျေး။ ဒါဆိုရင် အစ်မ စီစဉ်ထားလိုက်မယ်။ နားလိုက်ဦး ညီမလေး။"

မချို့သဲ ထွက်သွားတာနှင့် ကျေးက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော အဝတ်အစားကို ချက်ချင်းလဲလိုက်သည်။ ။ နောက်တော့ မေမေ့ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

"မေမေရေ ... ကျေး အခု ကျူးလစ်ပ်က ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ရောက်

နေပြီ၊ ကျေး ပြင်ဦးလွင်ကို တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းပြီး ရောက်
အောင်လာနိုင်ခဲ့ပြီ မေမေ"

ကျေးက ဝမ်းသားအားရပြောလျှင် မေမေက မယုံသလို ဆွံ့အနေ
သေးသည်။ ပြီးတော့မှ အသံထွက်လာသည်။ ။

"မိကျေး ... ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့ လားဟင်။ ဘယ်လို ... ဘယ်လိုများ ..
။ ညည်းက ရန်ကုန်မှာ တောင် ကားမောင်းတာ ဟိုတိုး ဒီတိုက်နဲ့ ပြင်ဦး
လွင်ထိ ဘယ်လိုများ မောင်းသွားရတာလဲ။ လမ်းမှာ ဘာမှ မတိုက်မိဘူး
ပေါ့"

"အာ ... မေမေကလည်း ။ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။
အမြန်လမ်းမကြီးမှာ တိုက်မိနေရင် မေမေ့သမီး ခုလောက်ဆို နတ်ပြည်
က ဆက်နေရမှာ ပေါ့ ...

ရန်ကုန်မှာ ဟိုတိုက် ဒီတိုက် ဖြစ်တာ ကားတွေက ဒီလောက်ကျပ်နေ
တဲ့ ဟာကို။ ဒီမှာ က ဒီလောက်ရှင်းဖြောင့်နေတာ ဘာကို
သွားတိုက်ရမှာ လဲ"

"အမယ်လေး ... ပြောလိုက်မှ ဖြင့်။ ကဲ ... ကဲ ... ရောက်ရင်လည်း ပြီး
ရော၊ ငါ့မှာ တထင့်ထင့် နဲ့ စိတ်ပူနေရတာ။ ဖုန်းလည်း မဆက်ရဲဘူး။
ကားမောင်းရင်း ဖုန်းကိုင်ရင် အာရုံများမှာ စိုးလို့ "

"အင်းပါ မေမေရဲ့ ။ ဒီမှာ လေ ရာသီဥတုက သိပ်သာယာတာပဲ သိ
လား။ တစ်မြို့လုံးကို Air Con ဖွင့်ထားသလို စိမ့်စိမ့်လေး။ ပန်းတွေဆို
တာလည်း လှလိုက်တာ ပြောမနေနဲ့ တော့ ...

ဒါကြောင့် မေမေ့ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောတဲ့ ဟာ။ ဒီက ရှေ့လျှောက် ရန်
ကုန်မှာ လည်း တအား ပူတော့မယ့်ဟာ"

"ကျေးရယ် ... မေမေ သထုံမှာ တရားစခန်းဝင်မှာ သိရက်နဲ့ ဘာလို့ ထပ်ပြောနေတာလဲ။ သထုံလည်း ပဲ ဘုရားရိပ် တရားရိပ်မို့ ပြင်ဦးလွင် ထက်မနည်းတော့ အေးချမ်းတာပဲလေ"

မေမေက ဖေဖေဆုံးပြီးတည်းက ဘာသာရေးဘက်ကိုပဲ အာရုံစိုက် တော့သည် မို့အားလျှင် တရားစခန်းတွေပဲ ဝင်နေတတ်တော့တာမျိုးဖြစ် သည် ။ ကျေးတို့ က မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ ကိုကြီးကလည်း သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူ သီးခြားနေသည် ။ ကျေးတို့ မိသားစုသုံးယောက်မှာ ဖေဖေက ဆုံးသွားသောအခါ ကျေးနဲ့ မေမေနောက် အန်တီအပျိုကြီးတစ်ယောက်ကပါ လာနေပေးသည် ။

ယခု ကျေးက ပြင်ဦးလွင်မှာ တာဝန်ကျသောအခါ တရားစခန်းပဲ ဝင်ချင်နေတော့သည့် မေမေနှင့် အန်တီလည်း အဆင်ပြေသွားတော့သည် ။

"ဟုတ်ပါတယ် မေမေရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျေးရှိတဲ့ နေရာလေး ကျေး အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာလေးကိုတော့ တစ်ခေါက်လောက်တော့ ရောက်စေချင်တာပေါ့"

"အေးပါ မိကျေးရယ်။ ညည်းဘာသာညည်း အခြေတကျဖြစ်အောင် အရင်လုပ်စမ်းပါဦး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် မတန်မရာ၊ ရာထူးယူထားပြီးတော့"

"အာ ... မေမေနော်၊ ကိုယ့်သမီးကိုယ် အဲလိုပဲပြောရလား"

"ဟုတ်တယ်လေ။ ညည်းအေ ... အလုပ်လည်း တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘဲနဲ့ မန်နေဂျာရာထူးကို ချက်ချင်းတက်ယူရတာအံ့ပါရဲ့ ...

ညည်း အခု ဘယ်ကနေ ဘာကို စလုပ်မှာ လဲ"

"ဟာ ... မေမေကလည်း ။ ဘာကို စလုပ်ရမှာ လဲ။ ရန်ကုန်မှာ တည်းက ကျေး ဥက္ကဋ္ဌတို့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ တစ်လဆင်းခဲ့သေးတာပဲ။ ဘာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိပါတယ် မေမေရဲ့ "

"အေးပါအေ သိရင်လည်း ပြီးရော၊ ညည်းအကြောင်း မေမေတွေ့ရမှာ လန့်လွန်းလို့ ။ အတတ်နိုင်ဆုံးသာ ကြိုးစားလုပ်၊ အဆင်ပြေအောင် နေကြားလား"

"အဲဒီလောက်မှ စိတ်မချရင်လည်း မေမေ လိုက်လာခဲ့ပါလား။ တစ်ယောက်တည်းကျတော့ စိတ်ချလက်ချ လွှတ်ပြီးတော့"

"ဟဲ့ ... အဲဒါမှ ညည်း အောက်သက်ကျေပြီး ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးတတ်အောင်လို့ ပေါ့ဟဲ့"

"ဟက် ... တော်ပါ မေမေရာ။ ကျေးတို့ မေမေရဲ့ မသိစိတ်ကနေ အထင်ကြီးနေတယ်ဆိုလည်း ကြီးတယ်ပေါ့"

"အေးပါ .. ညည်း စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ တွေးပါတော့။ ကဲ ... ကဲ ... ဒါပဲ ... ဒါပဲ။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက် အစစအရာရာ ဂရုစိုက် ကြားလား"

မေမေက လိုအပ်သည် များကို မှာ စား အဲလေမှာ ကြားပြီးနောက် ဖုန်းချသွားလေသည် ။ မေမေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကျေးကို အထင်လည်း ကြီးသလို ကျေးဟာ မနိုင်ဝန်တွေ ထမ်းတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှာ လည်း ရှုပ်ပြာ ရှုပ်ပြာနိုင်တာကို ရတက်မအေးဖြစ်နိုင်တာဖြစ်သည် ။ ကျေးကတော့ မနိုင်ဝန်ထမ်းသည် ပဲဆိုဆို ကိုယ့်ကိုပေးလာသော အခွင့်အရေး တစ်ခုအား လုပ်ပြချင်စိတ်၊ ကြိုးစားချင်စိတ်တို့ က အပြည့်အဝ ရှိခဲ့လေသည် ။

* * *

အခန်း(၃)

"မောနင်း ဆရာ"

"အေး .. မောနင်းပါကွာ"

သူက ဂိတ်စောင့်ကောင်လေးရဲ့ နှုတ်ဆက်စကားကြောင့် ပြေးလက်စ အရှိန်ကို ရပ်တန့်လိုက်ကာ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ အားကစားကို ကျန်းမာရေးလိုက်စားသောသူပီပီ ရန်ကုန်မှာ လည်းတစ်ပတ်မှာ ငါးရက် Gym ဆော့ပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေ နှင့်မရွံ့နေရင် မနေတတ်ခဲ့ပါ။ အခုလည်း ပဲ Gym မဆော့ရသောအခါ မနက်စောစော ထပြေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ပြင်ဦးလွင် နံနက်ခင်းဟာ သူ တွေ့ဖူးသမျှ နံနက်ခင်းတွေထဲ၌ အလှဆုံး နံနက်ခင်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

"Breakfast က Hotel ဘက်မှာ စားရမှာ ပါ ဆရာ။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးရမလား ဒါမှ မဟုတ် အခန်းကိုလာပို့ခိုင်းလည်း ရပါတယ်"

"နေ ... နေ ... ၊ ရေမိုးချိုးပြီးမှ ပဲ ခိုင်းနင်းရွမ်းမှာ ကိုယ့်ဘာသာ သွားစားလိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ။ လိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်တော်ကိုပြောပါ"

"ကောင်းပါပြီ"

ပန်က တဘက်နှင့် ချွေးတွေကို ဖွဖုသုတ်ရင်းသူတို့ အတွက် ပေး

ထားသော ဧည့်ရိပ်သာဘက် လျှောက်လာခဲ့သည် ။ အခန်းရှေ့မှာ စိုက်ပျိုးပေးထားသော ဒေလီယာ၊ ကျားပါးစပ် တခြား သူမသိသော ပန်းပင်များက လေတိုက်ရာ ယိမ်းနွဲ့နေကာ သူ့ကိုကြိုဆိုပေးနေသလိုပဲဖြစ်သည် ။ သစ်ပင် ပန်းမန်တွေဟာ လူ့စိတ်ကို နူးညံ့စေသလား။ သူက လှေကားထစ်လေးများကို နင်းဖြတ်ရင်း ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ထိခတ်ဆော့ကစားမိသည် ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ သာယာလှပသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် မေ့ထားချင်သော အရာအားလုံးကို မေ့ထားဖို့ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သည် ဟု ထင်ပါသည် ။ သူက ရေပန်းအောက်ဝင်ကာ ရေကို အားပါးတရ ချိုးပစ်လိုက်သည် ။ အနည်းငယ် ချမ်းလာသည် အထိ ချိုးပြီးတော့မှာ Breakfast စားပြီး လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခါတည်းဝင်နိုင်ရန် အဝတ်အစားလဲသည် ။ သူက လူငယ်ဆန်ဆန် ဝတ်စားရတာကို သဘောကျပြီး လုပ်ငန်းခွင်လည်း ဝင်နေရသူမို့ အဲဒီနှစ်ခု မျှတအောင် ဖက်ရှင်ကို ချိန်ဆရသည် မှာ အနည်းငယ်တော့ ဦးနှောက်စားရသည် ။ သို့သော် သူ စိတ်ဝင်စားသော ဘာသာရပ်မို့ ပျော်ပါသည် ။

အခုလည်း စပို့ရှပ်ပန်းခရမ်းရင့်ရောင် စိုတောက်တောက်ကို ဂျင်း(န်)အနက်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်လိုက်သည် ။ သူ့ဆံပင်ကို ဂျဲလ်နှင့်ပုံသွင်းပြီးသောအခါ သူ သုံးနေကျ CK Aqua ဆွတ်သည် ။

ယောက်ျားလေးတို့ ရဲ့ အဆင်တန်ဆာဖြစ်သော သူ့စိတ်ကြိုက် AC Br and နာရီ ပတ်ပြီးသွားသောအခါ သူ အပြင်ထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည် ။

Hotel ဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်လျှောက်လာရင်းမှ သူက Tulip Hotel ကို ဟိုငေး ဒီငေး ကြည့်မိသည် ။ Tulip Hotel သည် အင်္ဂလိပ်ခေတ်

တည်းက အပန်းဖြေရိပ်သာ တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော် ခန့်ကမှ သူတို့ သူဌေးက ပုဂ္ဂလိကပိုင်အဖြစ် လွှဲပြောင်းရယူခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။ တခြား Hotel အသစ်တွေ အပြိုင်အဆိုင် ထွန်းကားနေချိန်ဝယ် Tulip သည် ငြိမ်သက် အေးဆေးစွာ ရှိနေသည်။ ။ သူတို့ ကုမ္ပဏီအုပ်စုပိုင်ဟိုတယ်တွေက တခြား အထင်ကရ နေရာတွေမှာ ပထမတန်းစား ဖြစ်နေချိန်ဝယ် Tulip ကို ဥက္ကဋ္ဌက Royael Tulip ဖြစ်စေချင်လေသည်။ ။

ထပ်မံတိုးချဲ့ကာ ဒီဇိုင်းသစ် ဘန်ဂလိုများ ဆောက်ဖို့ ရာအတွက် သူက တာဝန်ခံ အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် ရောက်လာဖြစ်ပါသည်။ သူကိုယ်တိုင် ဒီဇိုင်းထုတ်ကာ ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ် ဆောက်လုပ်ဖို့ ဥက္ကဋ္ဌက တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ရန်ကုန်မှာ အတွယ်အတာ မကျန်ရစ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်အတွက်တော့ ပြင်ဦးလွင်ဟာ သူ့အတွက် ရင်ကိုအေးမြစေပါလိမ့်မည်။ အေးအေး ဆေးဆေးနေရတာကို နှစ်သက်သော သူ့အတွက်တော့ ငြိမ်းချမ်းသော တစ်နေရာစာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"မောနင်း အစ်ကို"

ဒိုင်းနင်းရွမ်းမှ ဝန်ထမ်းလေးက နှုတ်ဆက်သည်။ ။ သူက ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် ကောင်လေးက ခေါင်းတစ်ချက်ညွှတ်ပြီး ...

"အစ်ကို ဘာသုံးဆောင်မလဲ ခင်ဗျ"

"ဘာတွေ ရလို့ လဲကွ၊ ဘူဖေး မရဘူးလား"

ကောင်လေးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းကုတ်ကာ

"ဆောရီးပါ အစ်ကို၊ ဒီမှာ က ဘူဖေးတော့ မရပါဘူး။ ထမင်းကြော်ရယ်၊ ယူရိုပီယန်ဖုဒ်ရယ်၊ လက်ဖက်ရည်ကော်ဖီ အဲဒါတွေ ရပါတယ်"

"အိုခေ ... ယူရိုပီယန်ပဲ ယူလာခဲ့၊ နောက် ကော်ဖီသောက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို"

ကောင်လေးက ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ။ ဘူဖေးမရဘူးဆိုတာ သူသိပါသည်။ ။ ဘူဖေးကျွေးဖို့ ကျယ်ဝန်းသော ခိုင်းနင်းရွမ်းကို အခုမှ သူက ဆောက်မှာ လေ။ Breakfast မလာခင် သူက ညီညီထဲ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ။

"ဝေး ... ဟေ့ကောင် ... နီးပြီးလား"

"အင်း ... နီးတော့ နီးပြီ။ နှပ်နေတာ"

"မင်း ဘယ်တော့ ထွက်လာမှာ လဲ"

"ဟ ... ငါ .. ဒီမှာ ဥက္ကဋ္ဌ လာတာကို စောင့်နေရမယ့်ဟာ။ ဥက္ကဋ္ဌကမှ မလာသေးတဲ့ ဟာ"

"ကျွတ် မင်းကလည်း အားမကိုးရဘူးကွာ"

"ဟာ ... ဘာကို အားကိုးချင်တာလဲ။ မင်းတောင် မနေ့ကမှ ရောက်တာပါကွာ။ ဘာလဲ ... တစ်ရက်တည်းနဲ့ ကို ပျင်းနေပြီလား"

"ပျင်းတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းများ ရောက်လာတော့မလားလို့ "

"ဥက္ကဋ္ဌ လာပြီး အားလုံး စစ်ဆေးပြီးမှ ငါက လာလို့ ရမှာ လေကွာ။ အဲဒီမှာ အေးဆေးပဲ မဟုတ်လား"

"အေးဆေးပေါ့ ဘာက မအေးဆေးရမှာ လဲ"

သူရဲ့ ဘုတော ဘောက်ဆတ်ဆတ်လေသံကို ညီညီက တဟားဟား အော်ရယ်သည်။ ၊ အဲဒီရယ်သံဟာ ရှုံးနိမ့်သူကို စာနာနားလည်ပါသည် ဟူသော လေသံမျိုး ထွက်နေသဖြင့် သူက ပို၍ ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်သွားရသည်။

"ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာအသံနဲ့ ရယ်နေတာလဲ"

"ပန်ကြီးရာ ... မင်းစိတ်ကို လျှော့ထားစမ်းပါ။ ဘယ်သူမဆို အသည်းကွဲတယ်ဆိုရင် ခံစားရတာက ဘယ်သက်သာမလဲကွာ။ ဒါကို ငါ နားလည်ပါတယ်"

"ဟေ့ကောင် ... မင်းက ပြောလေ ဆိုးလေ ဖြစ်နေပြီ"

"မဆိုးပါဘူးကွာ။ တကယ်လည်း ချစ်ခဲ့ကြရဲ့ သားနဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ရှေ့ဆက် လက်တွဲလို့ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ ချစ်သူတွေ လမ်းခွဲကြတဲ့ အခါ တခြားပုံစံမျိုးနဲ့ ခွဲရတာထက် ပိုနာကျင်ရတတ်တယ်လေ..."

အဲဒါမျိုးက အသည်းစစ်စစ်ကြီး ကွဲတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ ပိုမခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြတာမျိုးပါ"

"တော်ပါပြီကွာ ... အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့ တော့။ မင်း သတင်းထူးရင်သာ ဖုန်းဆက်လိုက်"

"အိုခေပါ .. အိုခေ။ အေးဆေးပါ ပန်ကြီးရာ၊ မင်းအတွက် ဒီကိစ္စဆိုတာ အေးဆေး ကျော်ဖြတ်လို့ ရသွားမယ့် အနေအထားပါ"

သူက မချိပြီး ပြီးမိကာ ညီညီကို နှုတ်ဆက်ရင်း ဖုန်းချလိုက်သည် ။ သူ့ရှေ့မှာ ရောက်လာနေပြီဖြစ်သော ပါမုန့်မီးကင်၊ ကြက်ဥဟပ်ဖရိုက်ဒ်၊ အသားပြားကြော်တို့ ကို စားသောက် နေရင်းမှ ဘယ်လိုတောင် ဖြစ်သွားလဲဆိုတာ ရုတ်တရက်ပင် မသိလိုက်ချေ။ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လက်စ ပေါင်မုန့်ဟာ အွတ်ခနဲ ပါးစပ်ကနေ ပြန်ထွက်သွားပြီး သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်ကနေ ဆောင့်တွန်းလိုက်သလို ရှိလေသည် ။ သူ့ပါးစပ်ထဲ ဝင်တော့မည့် ပေါင်မုန့်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ၊ ထို့အတူ

လူတစ်ယောက်ဟာလည်း ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျမတတ် ယက်ကန် ယက်ကန်နှင့် ဖြစ်သွားသည်။ ။

သူ တအံ့တသြ ဖြစ်သွားပြီး ကောင်းကောင်း ကြီးသဘောပေါက်သွားသည် မှာ သူ့ လက်တစ်ဖက်ကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ဟပ်ထိုးဝင်တိုက်ကာ ခလုတ်တိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ လူတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် မမြင်နိုင်ဘဲ ခလုတ်တိုက်သော မိန်းကလေးကို သူက အံ့သြခြင်းကြီးစွာ ကြည့်မိသည်။ ။ အောက်ကခင်းထားသော ကြွေပြားနှင့် မျက်နှာချင်း အပ်မိမတတ် ရှေ့ကိုဟပ်ထိုးဖြစ်သွားသော မိန်းကလေးမှာ သူ့အရှိန်သူ့ မနည်းထိန်းပြီးနောက် လဲကျမသွားအောင် လက်နှစ်ဖက်ကို ရေကူးသလို ကားရား ကားရားလုပ်တာကိုလည်း အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"မင်း ... မင်း"

သူက ပြန်လှည့်လာသော မိန်းကလေးကိုမြင်လျှင် မျက်ခုံးပင့်ပြီး တအံ့တသြ ကြည့်မိသည်။ ။ မိန်းကလေးက သူ့ကို လက်နှစ်ဖက်စလုံးကာပြကာ ခဏဟူသော သဘောနှင့် အမောဖြေနေသည်။ ။ ညဝတ်အိပ်သလို ပန်းရောင်နှင့် အဖြူအစင်းကြား ဘောင်းဘီရှည်ပွပွ၊ ဆွယ်တာပန်းရောင်နှင့် ဆံပင်ပွရောင်းရောင်း မိန်းကလေးဟာ အခုမှ ကမ္ဘာကရှုထိုး အိပ်ရာက ထလာခဲ့တဲ့ ပုံပါပဲ။ မျက်နှာက အိပ်ရေးဝသလိုဖြင့် ပြည့်အင့်ကာနေသည်။ ။ နေပါဦး ဒီမိန်းကလေးကို သူ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးပါလိမ့်။ သူမ မျက်လုံးတွေကလည်း သူ့ကိုတွေ့စဉ်မှာ ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြတာမို့ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဆုံဖူးကြတယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ အဲဒီလို တွေးနေတာလေးတွေဟာ စက္ကန့်ပိုင်းလောက်မှာ သာ ဖြစ်ပျက်နေလျက် နောက်ဆုံးတော့ သူမကို သူ မှတ်မိသွားသည်။ ။ သူမသည် လည်း မှတ်မိလိမ့်

မယ် ထင်ပါသည်။ ။

"ဆော ... ဆောရီးပါရှင်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ မသိပါဘူး။ ရုတ်တရက်လေ အဟင်း... အားနာလိုက်တာ"

ရပါတယ်ဟု သူ ချက်ချင်းပြန်မပြောမိချေ။ ဆယ်ကျော်သက် အပျို နန်းလေးလည်း မဟုတ်ဘဲ ဤမျှ နမောနမဲ့နိုင်သော မိန်းကလေးမျိုးကို မတွေ့ဘူး၍ ဖြစ်သည်။ ။

"ဟို ... ဟိုလေ။ ကျွန်မတို့ တွေ့ဖူးကြတယ် ထင်တယ်နော်"

အဲဒီလောက် ပြော လာပြီဆိုတော့ ပြန်မပြောလို့ မကောင်းသဖြင့် သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။ ။ သူမ မျက်လုံးများက ပိုမိုဝိုင်းလက်သွားကြကာ....

"ဪ .. ရှင်ကိုး။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်တွေ့ရတယ်လို့ ။ အဟင်း .. နှစ်ခါစလုံးရှင်ကို ပြဿနာရှာမိသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဆောရီးပါ"

"ရပါတယ်"

"အဟင်း ... ရှင်ကြည့်ရတာ ပါးစပ်ဝ ရောက်ခါနီးမှ ပုတ်ချခံလိုက်ရသလို သိပ်အစာမကြေဘူးနဲ့ တူတယ်။ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်"

ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါလိမ့်။ စကား ပြောတာကလည်း ပြောချင်ရာ ပြောချလိုက်တာ ပါလား။ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်လို့ ပြောပုံကလည်း တကယ်ကို တာဝန်ရှိသူကြီးအလား။

"ဝိတ်တာ Please "

သူမက မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေသော ဝိတ်တာတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။ ရောက်လာသော ဝိတ်တာကို သူ့စားပွဲအား လက်

ညှိုးညွှန်ပြပြီး

"ဒီ ဧည့်သည် အတွက် Breakfast အသစ် ပြင်ပေးလိုက်ပါနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"

"ဪ ... တစ်လက်စတည်း တို့ အတွက်ပါ ထမင်းကြော်နဲ့ ကော်ဖီ စီစဉ်ခဲ့ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ"

ဝိတ်တာက ရိုက်ရှိုးစွာ ထွက်ခွာသွားသည်။ ။ အံ့မယ်ဟု သူ့စိတ်ထဲက နေ ရေရွတ်မိသည်။ ။ အိပ်ရေးဝနေသော မျက်နှာနှင့် သူမက သူ့ဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ပြီး ပြုံးပြကာ ...

"ဒီမှာ တည်းနေတဲ့ ဧည့်သည် နဲ့ တူတယ်"

"ဟုတ်တယ်"

"ဪ ... ဒီ Hotel ရဲ့ ဝန်ဆောင်မှုကို ကြိုက်ပါရဲ့ လား"

"ရှင်"

"ဗျာ"

ဘာတွေ လာမေးနေပါလိမ့်ဟု သူက အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ။ သူမက ဘာမို့လဲ။ ဒီဟိုတယ်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးမှုရှိသလို မျက်နှာထားဖြင့် (သို့သော် အဲဒီမျက်နှာထားမှာ မာန်တွေမပါဘဲ၊ တာဝန်ရှိသည် ဟူသော ခံယူထားပုံမျိုးဖြင့်)မေးနေသော မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပါ။ ဒီမိန်းကလေးဟာ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုး ပါပဲလား။

"Hotel ရဲ့ Service ကို သဘောကျရဲ့ လားလို့ မေးတာပါ"

"မပြောတတ်ဘူးဗျ"

သူ့စကားကို သူမက ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားလဲတော့ မသိ။
သိပြီ ဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြကာ ...

"ဆောရီး ... အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရင် ဆောရီးပါ။ ကျွန်မက ရှင့်
ကို ကူညီပေးချင်လို့ မေးတာပါ။ ကျွန်မက ဒီဟိုတယ်ရဲ့ တာဝန်ခံမန်နေ
ဂျာပါ။ ကျေးကျေးကျော်လို့ ခေါ်ပါတယ်

Have a rice day ... See You "

သူက ပါးစပ်အဟောင်းသားပွင့်ကာ ကျန်ခဲ့သည် ။ ဘာတဲ့ ..
. ဒီလို အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ သူများ ခြေထောက်ကို ဝင်တိုက်တဲ့ မိန်းကလေး
ဟာ ကျူးလစ်ပ်ရဲ့ တာဝန်ခံမန်နေဂျာ ... တဲ့ ။ ဟုတ်ပါ့မလား။

"အဲဒီမှာ မန်နေဂျာလည်း ရှိတာမို့ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် မန်နေဂျာနဲ့ တို
င်ပင်ညှိနှိုင်းပြီးလုပ်ပါ။ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပေါ့ကွာ"ဟု ပြောလိုက်
သော ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ စကားသံကို နားထဲမှာ ပြန်လည်
ကြားယောင်လာသလိုပါပဲ။ လမ်းမှာ ကားကို ကိုးရိုးကားရားမောင်း
သော၊ လူကို ခလုတ်လာတိုက်သော ဒီလိုမိန်းကလေးဟာ ကျူးလစ်ပ်ရဲ့
မန်နေဂျာ ဆိုပါလား။ သူတို့ ရဲ့ အင်မတန်တော်သော ဥက္ကဋ္ဌတစ်ယောက်
ဘာတွေများ လုပ်လိုက်ပြီလဲ မသိတော့။
